

Äro då alla rent af förhexade här? Kan du tänka, Petter kom ej ihåg hur långt de hunnit i matematiken, och Thure kallade mig fröken, som om vi ej duat hvarann i snart två månader.

Bella omtalade de anmärkningar hon hört och blef lugnad, när hon såg Hanna skratta.

— Ingenting annat! Jag sade ju att du skulle få skämmas för mig, Bella fattig. Men jag *förstår* mig ej på detta. Folk kommer hit för att få roligt och så stå de, stela och tillgjorda, i en knut, plocka om sina kläder och låtsa ej känna sina kamrater. Kalla de detta att ha roligt? Nå, gerna för mig, men jag känner mig af pur motsägelseanda hågad att *inte* spela mumie i qväll.

— Ser du, medan man dricker thé, är det alltid litet stelt. Nog blir det bättre, när man börjar dansa.

I detsamma spelade musiken upp och det blef en viss oro i goss- och flicklägren. Lilli blef först uppbjuden och snart sväfvade par efter par utåt det blanka golfvet. Hanna såg på med undran. Hon kunde ej finna något nöjsamt i att tyst och förnämt snurra omkring med vildfrämmande menniskor. Nog förstod hon, att var man *riktigt glad*, så var dansen ett nöje, den var icke något ondt i och för sig sjelf. Men såsom det här gick till! Här såg det ut, som om man dan-